

Aleg 69

Wasza Ekscelencyo!

Na mocy Najwyższego postanowienia z 26. grudnia i w skutek reskryptu Jego Ekscelencyi pana Ministra Skarbu z 28. grudnia 1897, l. 9.750/F. M. mam zaszczyt złożyć do łaski Marszałkowskiej jako przedłożenia rządowe dwa projekty ustaw, z których jeden odnosi się do uwolnienia osobistego podatku dochodowego od wszystkich, kompetencyi ustawodawstwa krajowego podlegających dodatków, oraz uwolnienia urzędników Dworu, państwa, kraju i publicznych funduszków, jakoteż duszpasterzy od dodatków do podatku od pborów służbowych; drugi zaś tyczy się zaprowadzenia samoistnych podatków od pborów służbowych na rzecz kraju, powiatów i gmin, — obydwą w tekście polskim i tłumaczeuiu ruskim wraz z uwagami objaśniającemi.

Upraszam Waszą Ekscelencyę, aby zechciał te przedłożenia rządowe umieścić na porządku dziennym najbliższego posiedzenia Wys. Sejmu.

Przy tej sposobności proszę przyjąć wyrazy mego wysokiego poważania.

We Lwowie, dnia 3. stycznia 1898.

Lidl.

Do

Jego Ekscelencyi Jaśnie Wielmożnego Pana

Stanisława hr. Badeniego

c. i k. rzeczywistego tajnego Radcy, Marszałka krajowego etc. etc.

we Lwowie.

U S T A W A

z dnia dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi
z Wielkiem Księstwem Krakowskiem o dopuszczalności zaprowa-
dzenia samoistnych podatków od poborów służbowych.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem zarządzam jak następuje:

§. 1.

Sejmowi, Radom powiatowym i gminnym służy pod następującymi warunkami prawo uchwalania samoistnych podatków od poborów służbowych na opędzenie potrzeb krajowych, powiatowych, względnie gminnych.

§. 2.

Pobory wynoszące nie więcej jak 600 zł. będą wolne od tego podatku.

Przy wyższych poborach służbowych podatek ten nie może przekraczać połowy tego podatku, który według ustawy państwowej z 25. października 1896 Dz. u. p. Nr. 220 o bezpośrednich podatkach osobistych, przypada na pobory służbowe, jeżeli one tworzą jedyny dochód obowiązanego do płacenia podatku.

W razie zbiegu różnych (gminnych, powiatowych, krajowych) podatków od poborów służbowych, powyższe ograniczenie odnosi się do wymiaru, jaki te podatki razem wzięwszy osiągną.

§. 3.

Do nałożenia tego podatku przez Rady powiatowe i gminne potrzebnem jest zezwolenie Wydziału krajowego za zgodą Namieśtnictwa.

§. 4.

Od podatków, o których mowa w §. 1. będą wolni:

a) urzędnicy i słudzy c. i k. Dworu, Państwa, kraju, gmin, zakładów krajowych i gminnych, funduszków publicznych, nauczyciele

publiczni, wojskowi, jakoteż wdowy i sieroty tych osób co do ich poborów służbowych i pochodzących zestosunku służbowego pensyi, prowizyi, zapomóg i innych poborów;

b) duszpasterze co do ich kongruy.

§. 5.

Na korzyść tych korporacyi w §. 1. wymienionych, które zaprowadzają samoistny podatek od płac, nie może być pobierany dodatek do państwowego podatku od płac przy wyższych poborach służbowych.

§. 6.

Co do miejscowego odgraniczenia powinności płacenia samoistnego podatku od płac rozstrzyga wyłącznie miejsce zamieszkania otrzymującego pobory służbowe.

§. 7.

Celem ustanowienia podstawy opodatkowania dla samoistnego podatku od płac upoważnia się Rząd, udzielić korporacyom, w których na podstawie tej ustawy wprowadzony ma być podatek od płac, dat rejestru szacunkowego dla podatku osobisto-dochodowego, odnoszących się do poborów służbowych oraz spisu osób pobierających dochód z poborów służbowych.

§. 8.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych i Mojemu Ministrowi Skarbu.

U s t a w a

z dnia dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem zaprowadzająca w myśl art. XIII. ustawy państwowej z 25. października 1896, Dz. u. p. Nro. 220 o bezpośrednich podatkach osobistych, uwolnienie osobistego podatku dochodowego od wszystkich kompetencyi ustawodawstwa krajowego podlegających dodatków oraz uwolnienie urzędników Dworu, Państwa, kraju i publicznych funduszów, jakoteż i duszpasterzy od dodatków do podatku od poborów służbowych.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem zarządzam jak następuje:

§. 1.

Prawo nakładania dodatków krajowych do rządowych podatków bezpośrednich, służące Sejmowi na podstawie statutu krajowego z dnia 26. lutego 1861 Dz. u. p. Nr. 20, prawo nakładania dodatków powiatowych do rządowych podatków bezpośrednich służące Radom powiatowym na podstawie ustawy Reprezentacyi powiatowej z dnia 12. sierpnia 1866, Dz. u. kr. Nr. 21 samoistnie, względnie za zezwoleniem Wydziału krajowego, lub na mocy specjalnej ustawy krajowej i prawo nakładania dodatków gminnych do rządowych podatków bezpośrednich służące Radom gminnym samoistnie, względnie za zezwoleniem Wydziału krajowego lub za uchwałą Sejmu na podstawie ustawy gminnej z 12. sierpnia 1866, Dz. ust. kr. Nr. 19 w brzmieniu ustawy z 18. marca 1888 Dz. u. kr. Nr. 36, na podstawie ustawy gminnej z 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24 i na podstawie ustawy gminnej z 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51, tudzież statutów dla miast Lwowa i Krakowa z 14. października 1870, Dz. u. kr. Nr. 79 i 1. kwietnia 1866 D. u. kr. Nr. 7. — nie będzie wykonywane co do zaprowadzonego ustawą z dnia 25. października 1896 Dz. u. p. Nr. 220 podatku osobisto dochodowego od dnia wejścia w życie tej ustawy państwowej tymczasowo do 31. grudnia 1909 r. Przez ten okres czasu nie będą również pobierane od po-

datku osobisto-dochodowego dodatki do rządowych podatków bezpośrednich, nałożone ustawami krajowemi na cele specjalne (szkolne, wyznaniowe, drogowe i t. p.).

§. 2.

Pobory służbowe urzędników Dworu, Państwa i publicznych funduszów, tudzież duszpasterzy nie mogą być obciążone dodatkami do podatku od płac przy wyższych poborach służbowych.

§. 3.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych i Mojemu Ministrowi Skarbu.

U w a g i

do projektów ustaw krajowych celem wykonania artykułu XIII. ustawy z 25. października 1896 Dz. u. p. Nr. 220 o bezpośrednich podatkach osobistych.

W rozprawach Izby posłów o reformie podatkowej jednoczyły się prawie wszystkie zdania z tem, że zaprowadzenie podatku osobisto-dochodowego, uznanego wszechstronnie jako pożądanego a nawet koniecznego tylko w tym razie obiecuje pomyślny wynik, jeżeli uwolnieniem składających fasye od dodatków, daną będzie możność zapoznania się zawczasu z wysokością podatku, jaki im płacić wypadnie.

Ponieważ według istniejących ustaw uwolnienie bezpośrednich podatków od dodatków nie może być zarządzone w drodze ustawodawstwa państwowego, przyznano — jak wiadomo — w ustawie z 23. października 1896 Dz. u. p. Nr. 220, a mianowicie w artykule XIII. krajom, których ustawodawstwo krajowe zaprowadzi uwolnienie podatku osobisto-dochodowego od dodatków podlegających kompetencji ustawodawstwa krajowego, znaczne korzyści, czyniąc zależnem od spełnienia tego warunku uskutecznienie opustów w podatkach realnych i przekazanie pewnych kwot funduszom krajowym.

W cyfrach przedstawiają się daty te dla kraju naszego jak następuje:

10cio procentowy opust w podatku gruntowym .	525.032 zł.
10cio procentowy opust w podatkach domowych .	391.980 „
Udział w preliminowanej na rok 1898 ogólnej kwocie 3,000.000 .	366.223 „
Razem .	1,283.235 zł.

Co do poszczególnych postanowień projektów ustaw zauważa się co następuje:

W artykule XIII. ustawy z 25. października 1896 jest mowa o uwolnieniu podatku osobisto-dochodowego od dodatków bez ograniczenia czasu. Nie ulega też wątpliwości, że najlepiej odpowiadałoby zamiarowi poparcie składania prawdziwych zeznań przez strony do tego obowiązane nieograniczone co do czasu uwolnienia podatku osobisto-dochodowego od dodatków.

Z drugiej jednak strony wskazano na okoliczność, że trwałe wykluczenie dodatków krajowych uzasadniałoby potrzebę zmiany statutem krajowym zagwarantowanego prawa Sejmu do uchwalania dodatków i dla tego nastąpić by mogło tylko w drodze zmiany statutu krajowego.

Aby tedy przyjęcia do skutku tej ustawy nie robić zależnem od tych uciążliwych warunków, zdecydował się Rząd zaprojektować czasowe zrzeczenie się Sejmu prawa uchwalania dodatków krajowych i nie sprzeciwiać się oznaczeniu terminu co do reszty dodatków tam, gdzie temu szczególną przypisywano uwagę.

Projekt ustawy zawiera tedy postanowienie oznaczające czas trwania uwolnienia podatku osobisto-dochodowego od dodatków na lata 1898 aż do 1909.

Uwolnienie podatku osobisto-dochodowego od dodatków nie rozciąga się na podatek od wyższych poborów służbowych zaprowadzony ustawą z 25 października 1896 Dz. u. p. Nr. 220.

Co do tego podatku pozostaje w mocy obowiązującej Najwyższe postanowienie z dnia 25. listopada 1858 Dz. u. p. Nr. 220 i ustawą gminną unormowane uwolnienie urzędników Dworu, Państwa i publicznych funduszków oraz duszpasterzy, nauczycieli itd.

Wyraźne postanowienie w tym kierunku nie jest konieczne potrzebne, gdyż i bez tego nie uległby zmianie istniejący stan prawny, ze względu jednak na wielokrotnie wyrażone życzenie, aby i tę kwestyę w projekcie umieszczono, uczynił to Rząd, nie mając powodu sprzeciwienia się temu.

Co do zaprowadzenia samoistnego podatku na rzecz kraju, powiatów i gmin od poborów służbowych, o czem w rozprawach w Radzie państwa dnia 15. maja 1896 wspominał pan Minister skarbu (protokół podatkowy XI. sesya, str. 25.031). Rząd jest w zasadzie zdania, że inicjatywę w tym względzie pozostawić należy ustawodawstwu krajowemu.

Tylko dla Galicyi, gdzie przedłożono odpowiednio sformułowany wniosek, został tenże z pewnemi modyfikacyami przyjęty do przedłożenia rządowego.
